De ondankbare muisjes

Mariette

bron
Mariette, *De ondankbare muisjes*. Omnium, Wassenaar 1950-1960

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/mari074onda01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

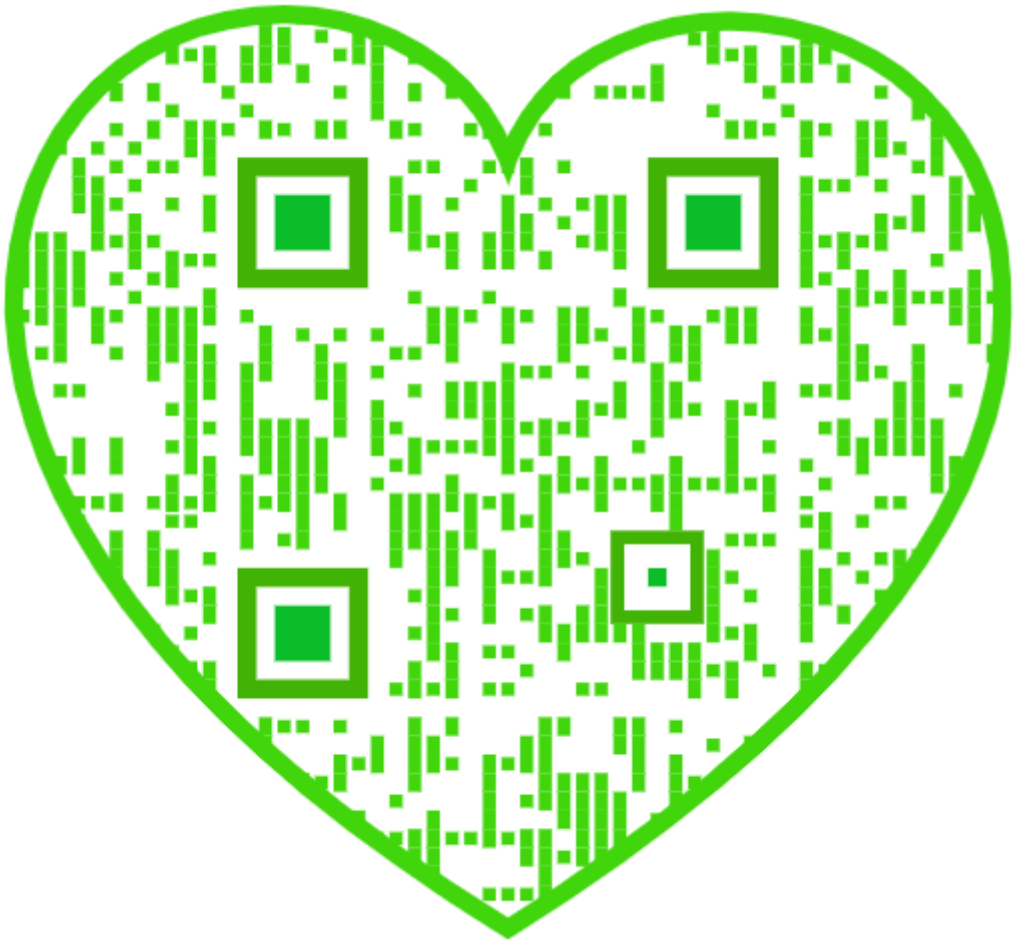

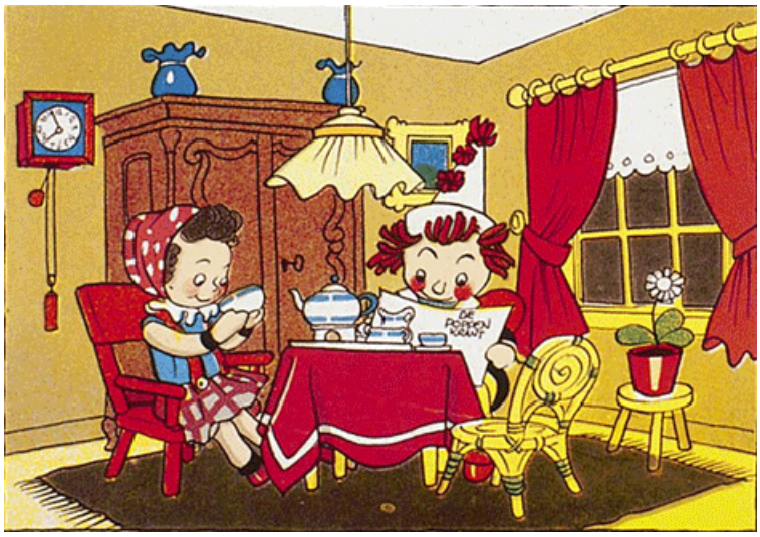

[De ondankbare muisjes]

Daar waren eens twee heel kleine poppetjes, ze waren niet groter dan een vinger. Ze heetten Koosje en Fietje en ze woonden samen in een keurig poppenhuis; Fietje was de hele dag druk bezig in haar mooie kamers, ze veegde en nam stof af en ze poetste alles dat het glom. 's Avonds na het eten, als ze netjes samen de bordjes hadden gewassen, dronken ze gezellig een kopje thee en Koosje las een stukje voor uit de poppenkrant.

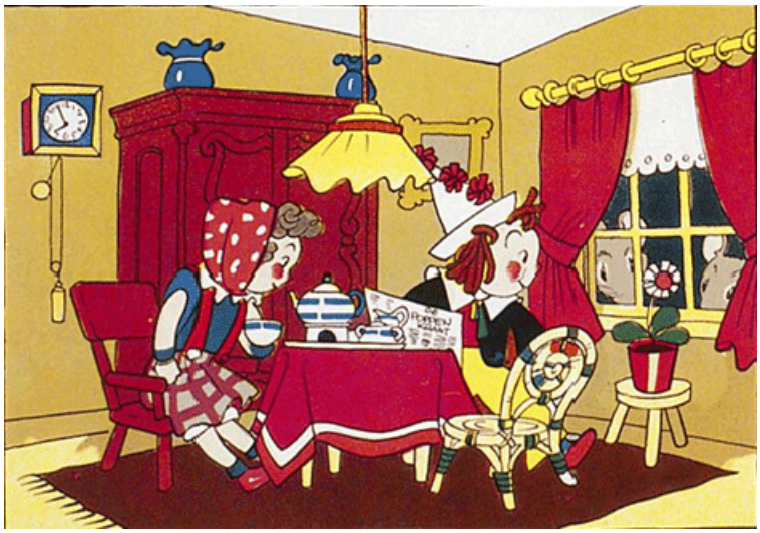

Op een avond, toen ze samen zo zaten te babbelen hoorde Fietje een geluid bij het raam, en toen ze keken waren daar twee muizengezichtjes, die droevig naar binnen tuurden.

Ze keken zó zielig. Fietje kreeg er erg medelijden mee en ze zei tegen Koosje: ‘Laten we ze binnen vragen om een warm kopje thee te drinken, dat lusten ze vast wel met dat koude weer’.

Koosje vond het best en ze gingen samen naar de deur om de twee muisjes te vragen of ze even wilden binnenkomen. Nu, dat hoefden ze geen twee keer te vragen. De muizen dronken ieder drie kopjes thee met drie koekjes en toen vroegen ze of ze op de canapé mochten slapen en dat vonden Koosje en Fietje natuurlijk best, want: ‘Het zijn echte lieve muizen,’ zei Fietje.

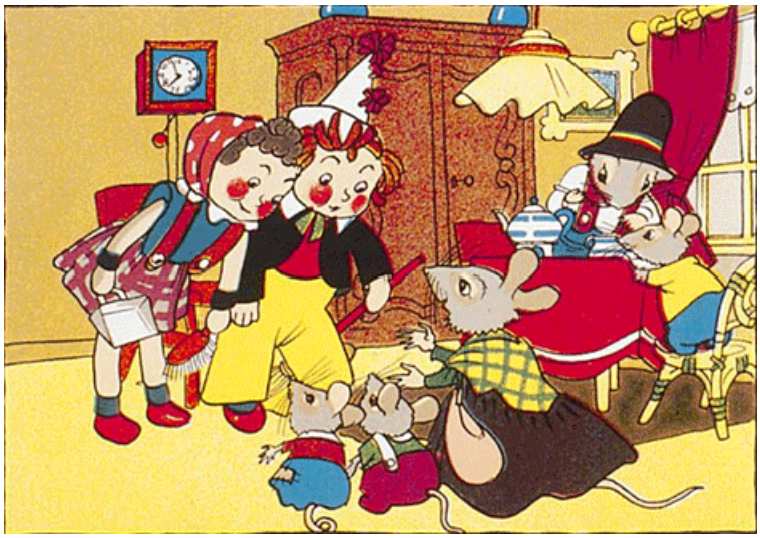

's Morgens stonden Koosje en Fietje altijd vroeg op, maar de muisjes waren toch nog vroeger, en toen ze beneden kwamen, waren ze al druk bezig. Mevrouw Muis had vast de korst van de kaas gegeten en Meneer likte de suikerpot schoon en... wat was dat nu... waar kwamen al die kleine muisjes vandaan? ‘Ja’, zei mevrouw, ‘dat zijn onze eigen lieve kindertjes en die hebben een paar neefjes en nichtjes meegebracht, die ook zo graag het mooie huis wilden zien’. ‘Nu’, zei Fietje, ‘dat mag dan wel eventjes, als het maar niet te druk wordt.’

Maar de volgende ochtend... o, o, wat schrikten Koosje en Fietje toen ze beneden kwamen; 't leek wel of er honderd muizen in het mooie huisje woonden. Alle ooms, tantes, neven, nichten, buurjongens en buurmeisjes krioelden door elkaar. Ze haalden het eten uit de kasten, ze trokken het kleed van de tafel en ze beten de gordijnen stuk.

Wat was dát vreselijk!

Koosje en Fietje waren van narigheid boven op de kast geklommen, want ze werden gewoon door de muizen ondersteboven gelopen. Ze keken naar beneden en dachten: ‘Hoe komen we weer van die akelige beesten af?’

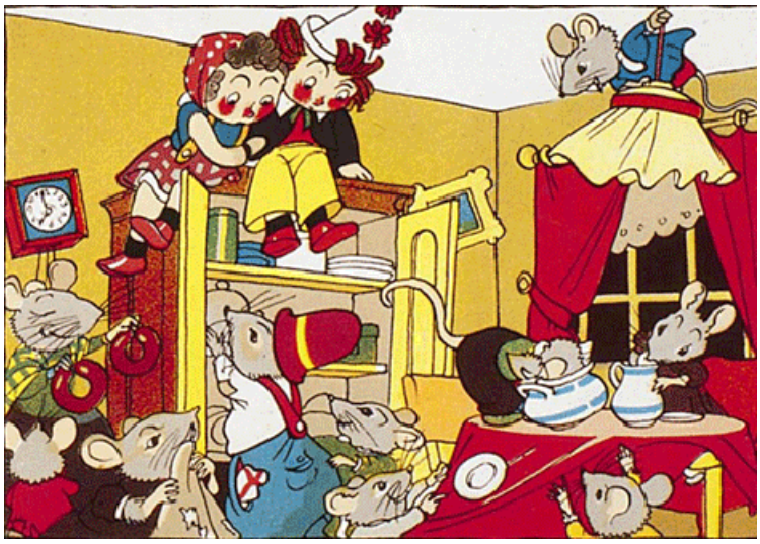

Eindelijk kreeg Koosje een goed idee: ‘Weet je wàt, Fietje? We knippen van papier een paar lelijke poezekoppen, die zetten we óp, en als we er dan hard bij miauwen en blazen, jagen we zó de hele familie de deur uit.

Ze gingen meteen aan 't werk. Fietje knipte de koppen uit, en Koosje kleurde ze prachtig met waterverf, zodat ze zó echt leken, dat je er bang van werd.

Toen zetten ze de koppen op en renden, al miauwende, de huiskamer binnen en o, wat schrikten di{problem} muizen verschrikkelijk. De hele familie: meneer, mevrouw, met al hun lieve kindertjes, de ooms en tantes, neven en nichten, en al de buurkindertjes, alles vloog holderdebolder de deur uit en nooit hebben ze meer terug durven komen.

En Koosje en Fietje ruimden hun mooie huisje weer netjes op en zitten nu weer iedere avond rustig hun kopje thee te drinken.